

Arrest

nr. 193 371 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Angolese nationaliteit en werd geboren op 26 maart 1978 in Kibokolo. In 1990 verhuisde u naar Luanda waar u in 2011 lid werd van de politieke partij UNITA en er adjunct coördinator van de jeugd werd. U verklaarde dat u in 2013 lid werd van de Movimento Revolucionário (MRA) waar u ook coördinator was. In 2012 ging u jongeren in uw wijk in Luanda sensibiliseren om voor UNITA te stemmen tijdens de verkiezingen in augustus 2012.

Op 25 en 26 juli 2012 kreeg u via de telefoon doodsb bedreigingen en besloot u naar België te reizen. U had een visum voor België maar u was eerst van plan niet naar België te reizen toen maar na de

doodsbedreigingen besloot u toch om te vertrekken. U kwam aan op de luchthaven van Zaventem op 13 augustus 2012 waar u gestopt werd door de Belgische politie die zei dat u het visum vervalst had. U bleef toen 4 dagen in een gesloten centrum waarna u onder begeleiding van een politieman in burger in een vliegtuig terug naar Angola gebracht werd. Bij aankomst kon de Angolese politie uw visum voor België niet vinden in uw paspoort omdat de Belgische autoriteiten de bladzijde eruit gescheurd hadden. Er kwamen toen mensen van de immigratiediensten die, nadat ze uw naam op uw paspoort afgelezen hadden, u meteen meenamen naar de gevangenis. Na 2 dagen werd u overgeplaatst naar de Comarca gevangenis waar u in de gevangenis voor buitenlanders zat. U zei daar dat u daar niet thuishoorde omdat u Angolees bent waarna u daar naar een zaal gestuurd wordt waar 2 mannen u opwachtten en u bijna dood sloegen. Twee weken later had u voor het eerst contact met uw familie waarna er u door de politiechef gezegd werd dat u met de Procureur Generaal moest spreken of dat u anders naar Congo ging gestuurd worden. U werd uiteindelijk voorwaardelijk vrijgelaten door de procureur generaal op 24 september 2012. U hielp daarna mee een protestmars organiseren op 23 november 2013 in Luanda die door de politie uiteengeslagen werd. In 2015 stond er een protestmars gepland op 27 juni maar u werd op 21 juni 2015 gearresteerd en naar de gevangenis gebracht waar men u zei dat u een gevaar voor de staat was. Op 23 juni kwam u vrij nadat uw tante Nzuzi tussenkwam. U werd door een politieman vrijgelaten die zei dat u niet meer naar uw huis mocht terugkeren. U dook onder bij een vriend en in augustus 2015 deed u mee aan een manifestatie voor de vrijlating van 15 activisten die op 21 juni 2015 gearresteerd werden. Op 24 mei 2016 werd u opgepakt op uw werk en na twee dagen opsluiting belden uw collega's naar uw vrouw die dan uw tante Nzuzi contacteerde. Er kwam dan een politieman u een politie-uniform brengen in uw cel waardoor u onopgemerkt uit de gevangenis kon vertrekken waar uw neef u stond op te wachten. De volgende dag, op 27 mei kwamen er mannen langs bij uw huis waar u toen niet aanwezig was die deden alsof ze een wagen wilden kopen. De volgende dag kwamen diezelfde mannen opnieuw langs en tijdens de nacht van 29 op 30 mei 2016 vielen deze mannen binnen in uw huis waar toen uw zus en uw nichtje aanwezig waren. Uw zus werd 3 maal beschoten en overleed later in het ziekenhuis. U vertrok toen op 30 mei naar Congo waar u aankwam op 3 juni 2016. U nam dan het vliegtuig op 15 augustus 2016 en kwam aan in België op 16 augustus 2016 en vroeg er de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u lid bent van "Movimento Revolucionário de Angola" (verder MRA) en dat u daarom gearresteerd werd in Angola op 24 mei 2016 (zie gehoorverslag CGVS 6 & 16). Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u nochtans dat u actief was bij de organisatie "Juventude Revolucionario de Angola" (JRA, zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Toen u tijdens uw gehoor gevraagd werd of dat deze organisatie dan dezelfde is als de MRA zei u dat dit inderdaad dezelfde organisatie is.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de jeugd van UNITA de jonge revolutionairen zijn van UNITA en dat dit hetzelfde is als MRA, dat de MRA ontstond uit UNITA maar dat jullie eruit stapten omdat jullie zagen dat er corruptie was (zie gehoorverslag CGVS p.7) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de jongerenbeweging van de politieke partij UNITA, "Juventude Unida Revolucionaria de Angola" (JURA) heet. Uit informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt verder dat de Movimento Revolucionário de Angola (MRA) een organisatie is die omschreven kan worden als een sociale jongerenbeweging die geen enkele link met een Angolese politieke partij heeft.

U verklaarde dat u in Angola zou meegelopen hebben aan het organiseren van 2 manifestaties, een manifestatie op 23 november 2013 en een andere manifestatie in augustus 2015 maar u kon zich de precieze datum van die tweede manifestatie niet herinneren die u zelf zou georganiseerd hebben. U zei dat de manifestatie op 23 november 2013 een mars was om het ontslag te eisen van de president want tijdens een vorige mars werden er twee personen opgepakt, Casule en Camulenga en de manifestanten eisten toen te weten waar de lichamen van deze twee personen zich bevonden. Gevraagd wat er gebeurd was met deze twee personen zei u dat ze vermoord werden en dat de regering dat geheim hield. U zei daarover verder dat dit in 2013 gebeurd zou zijn maar u kent de datum niet meer, u kent enkel de datum van de manifestatie. Gevraagd naar de volledige namen van deze twee personen zei u deze niet te kennen maar u zei dat ze overal zo genoemd worden (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat António Alves Kamulunge en Isaías Cassule opgepakt werden en verdwenen in mei 2012.

Gevraagd welke manifestatie u in augustus 2015 hielp organiseren zei u dat jullie toen de vrijlating van 15 activisten vroegen die vastzaten. Gevraagd wie er dan vastzat zei u dat het mensen betrof die "niet van uw groep waren maar wel revolutionairen zijn", Luaty Beiro, meneer Domingos, Nito Alves meneer Rafael en nog een paar andere maar u kende niet alle namen. Toen er u gevraagd werd wat u precies bedoelde toen u zei dat deze mensen niet van uw groep waren maar wel revolutionairen, zei u dat ze hun rechten opeisten en het einde van de dictatuur eisten. Gevraagd of het dan mensen van UNITA of mensen van MRA waren zei u dat een aantal van UNITA waren en een aantal niet en dat er ook mensen van MRA bij waren. **Gevraagd wie van de MRA erbij zat zegt u opnieuw dat "de revolutionairen de jeugd zijn van UNITA en dat jullie allemaal de jeugd zijn van UNITA".** Toen er u gevraagd werd wanneer die 15 dan opgepakt werden zei u dat ze opgepakt werden op 21 juni 2015, dezelfde dag als waarop u opgepakt werd (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er op 20 juni 2015 ten minste 13 leden van de Movimento Revolucionário (MRA) werden opgepakt toen ze een bijeenkomst hielden in Angola. Zoals hierboven al aangehaald heeft de MRA helemaal niets te maken met UNITA en er werden op 20 juni 2015 dan ook geen leden van UNITA of de jeugdbeweging van UNITA, de JURA, opgepakt.

Uit uw verklaringen blijkt dus overduidelijk dat u deze twee organisaties, die niets met elkaar te maken hebben, door elkaar haalt. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen, noch dat u lid zou zijn van MRA, noch dat u lid zou zijn van JURA.

U verklaarde dat u deelnam aan een manifestatie in Luanda op 23 november 2013 en toen er u gevraagd of u iets wist over protesten die plaatsvonden op 27 mei 2013, zei u dat u het niet helemaal zeker bent maar dat er veel geweest zijn en dat u zou enkel meegedaan hebben aan de manifestatie van 23 november (2013). Toen er u gevraagd werd of 27 mei een belangrijke datum was en of die datum u iets zei, zei u dat deze datum belangrijk is voor Angola maar dat u niet weet waarom (zie gehoorverslag CGVS p.18-19).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat 27 mei in Angola een symbolische datum is naar aanleiding van een mislukte coup poging op 27 mei 1977 waarna er duizenden mensen vermoord werden door de Angolese autoriteiten. MRA organiseerde op 27 mei 2013 protesten in Luanda om de slachtoffers te herdenken die in 1977 vielen een ook om de verdwijning van Alves Kamulunge en Isaías Cassule te herinneren die verdwenen na een demonstratie in Luanda op 27 mei 2012. Verder blijkt uit deze informatie dat op 27 mei 2013 ten minste 9 leden van MRA gearresteerd werden tijdens de manifestatie die toen plaatsvond in Luanda en georganiseerd werd door MRA.

Dat de protesten van 27 mei 2013 u niets zeggen hoewel ze georganiseerd werden naar aanleiding van de verdwijning van Alves Kamulunge en Isaías Cassule op 27 mei 2012 en dat de datum 27 mei u niets zegt onderstreept verder het gegeven dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, noch dat u lid zou zijn van MRA, noch dat u aan manifestaties in Angola zou deelgenomen hebben, noch dat u zelf manifestaties zou georganiseerd te hebben.

Het feit dat u de organisaties MRA en JURA met elkaar verwart en verkeerdelijk verklaarde dat dit dezelfde organisatie zou zijn, het feit dat u niet eens de volledige namen kent van de activisten die verdwenen na een manifestatie op 27 mei 2012 (hoewel u verklaarde zelf een manifestatie georganiseerd hebben naar aanleiding van hun verdwijning) en het feit dat u niet weet wat de betekenis is van de datum 27 mei in 2012 ondergraaft volledig uw verklaringen dat u politiek actief geweest zou zijn in Angola.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u op 25 en 26 juli 2012 doodsb bedreigingen kreeg naar aanleiding van uw activiteiten als lid van UNITA (zie gehoorverslag CGVS p.13). U ging daarna, op 13 augustus 2012 naar België waar u bij aankomst op de luchthaven werd vastgehouden omdat de Belgische politie u zei dat u over een vals visum beschikte (zie gehoorverslag CGVS p.13 en documenten over grenscontrole op 13/8/2012 in het administratief dossier). Toen u zich in 2012 in België bevond werd er u door de Belgische autoriteiten uitgelegd dat u asiel kon vragen maar u besloot dat niet te doen. Gevraagd waarom u dat toen niet wilde doen zei u dat het uw doel was om in uw eigen land te strijden voor de rechten van de mens en dat u ook wilde terugkeren naar de Belgische ambassade in Luanda om te vragen wat er was misgegaan met uw visum (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Hoewel u dus tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat u, voor u naar België ging in 2012, doodsb bedreigingen kreeg via de telefoon, verklaarde u tijdens uw interview bij DVZ dat u toen vastgehouden werd door de politie (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS).

Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor op het CGVS zei u dat u toen enkel "geïntimideerd werd door de politie en dat u daardoor naar België bent gegaan" (zie gehoorverslag CGVS p.17). Er moet dus vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er met u gebeurd zou zijn in 2012 voor u naar België vertrok. Dat u toen geen asiel aangevraagd zou hebben nadat u met de dood werd bedreigd in Angola ondergraaft uw verklaringen dat u werkelijk met de dood bedreigd werd omwille van uw politieke activiteiten in Angola. Dat uw verklaringen bij DVZ en het CGVS over deze bedreigingen onderling tegenstrijdig zijn ondergraaft dit nog verder.

Er werd u ook gevraagd of u in 2012 naar België ging omdat u toen met de dood bedreigd werd, wat u bevestigde maar u zei dat u achteraf beseftte dat het "maar intimidaties waren" en dat de grondwet toelaat dat er marsen worden gehouden (zie gehoorverslag CGVS p.17). Over deze uitleg moet er ten eerste opgemerkt worden dat u zelf verklaarde dat u in 2012 met de dood bedreigd werd (of vastgehouden werd door de politie in uw versie van de feiten bij DVZ) omdat u jongeren opriep om te gaan stemmen op UNITA en niet omdat u deelnam aan marsen of er organiseerde. Ten tweede kan er over deze uitleg opgemerkt worden dat ze geen steek houdt. Dat het recht om marsen te organiseren in Angola in de grondwet zou staan verandert niets aan het feit dat deze marsen door de Angolese autoriteiten op een gewelddadige manier uiteen worden geslagen en er manifestanten opgepakt en vermoord worden (zoals bijvoorbeeld de manifestanten Alves Kamulinge en Isaias Cassule).

Zoals hierboven reeds aangehaald verklaarde u ook dat u in 2012 terug naar Angola wilde gaan om aan de Belgische ambassade in Luanda te vragen wat er was misgegaan met uw visum (zie gehoorverslag CGVS p.11). Toen er u gevraagd werd of u dan ook naar de Belgische ambassade gegaan bent om te vragen wat het probleem met uw visum was, zei u dat u toen uw paspoort niet terugkreeg nadat u naar Angola werd teruggestuurd. Toen u er dan op gewezen werd dat u niet noodzakelijk over uw paspoort moet beschikken om te gaan vragen in de Belgische ambassade wat er misgelopen was met uw visum voor België, aangezien de Belgische ambassade daar nog een historiek van moet hebben, zei u enkel dat u "niet inzag hoe u daarnaartoe kon gaan zonder documenten en u wachtte tot uw paspoort werd vrijgegeven. Dat u uw paspoort zou nodig hebben om bij de Belgische ambassade te gaan informeren hoe het komt dat uw, volgens u, nochtans echte, visum voor België in België zelf als vals beschouwd werd, is geen serieuze uitleg voor het feit dat u niet bij de Belgische ambassade ging vragen wat er misgelopen was met uw visum voor België. Nochtans was dit een van de redenen volgens u waarom u besloot geen asiel aan te vragen in 2012 in België en terugkeerde naar Angola.

U verklaarde dat u bij aankomst in Angola opgesloten werd in een gevangenis voor vreemdelingen en men u zei dat u een buitenlander was (zie gehoorverslag CGVS p.10 & 14). Over deze verklaringen kan enkel opgemerkt worden dat u zelf verklaarde dat u in Angola een nieuw Angolees paspoort kreeg in 2013 waarmee u visa aanvroeg voor Portugal (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het feit dat u zonder problemen een nieuw Angolees paspoort verkreeg betekent dat men in Angola niet aan uw Angolese nationaliteit twijfelt.

U verklaarde dat u op 21 juni 2015 opgepakt werd en men u toen zei dat u "een gevaar voor de staat bent" waarna u op 23 juni 2015 zou vrijgekomen zijn nadat uw tante Nzuzi uw vrijlating regelde en u, verkleed als een politiemann, uit de gevangenis kon ontkomen (zie gehoorverslag CGVS p.14). U verklaarde ook dat u toen niet officieel vrijkwam maar dat het geregeld werd via uw tante (zie gehoorverslag CGVS p.15).

U verklaarde ook dat u, met uw paspoort dat u in 2013 verkreeg, op 5 januari 2016 naar Portugal reisde en op 4 februari terugkeerde om dan opnieuw van Angola naar Portugal te reizen op 19 mei 2016 en terug te keren op 23 mei 2016 (zie gehoorverslag CGVS p.12). gevraagd of u enige problemen kende op de luchthaven van Luanda toen u naar Portugal reisde in januari 2016 zei u dat dit niet het geval was (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Dat u op 21 juni 2015 gearresteerd werd in Angola omdat u "een gevaar voor de staat bent" en daarna, met behulp van uw tante, uit de gevangenis kon ontsnappen en dan nog geen jaar later gewoon met uw eigen paspoort, zonder enige problemen, verschillende keren vanuit de luchthaven in Luanda naar Portugal kon reizen en terugkomen is volstrekt ongeloofwaardig en ondergraaft volledig uw verklaringen dat u vervolgd zou worden door de Angolese autoriteiten vanwege uw politieke activiteiten.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt er dan ook geen geloof gehecht aan uw aan de door u verklaarde vervolging door de Angolese autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart, uw Cedula Pessoal, uw rijbewijs, uw geboorteakte, een bevel tot vrijlating van de Procureur generaal in Luanda van 24/09/2012, een verslag van een controle van de Franse douane op 28 maart 2010 en uw lidkaart van UNITA.

Wat betreft uw Angolese identiteitskaart, uw Cedula Pessoal, uw rijbewijs en uw geboorteakte: deze veranderen de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien uw identiteit hier niet in twijfel wordt getrokken.

Wat betreft het bevel tot vrijlating van de Procureur -generaal in Luanda van 24/09/2012: dit document toont aan dat u in Angola werd vrijgelaten nadat u door de Belgische autoriteiten naar Angola werd teruggestuurd omdat u met een vals visum zou gereisd hebben. Dit document verandert niets aan de hierboven gedane vaststelling dat u het niet aannemelijk kon maken dat u in Angola vervolgd zou worden vanwege uw politieke activiteiten.

Wat betreft het verslag van de Franse douane na een controle op 28 maart 2010: dit toont enkel aan dat u in Frankrijk gecontroleerd werd op 28 maart 2010 en verandert dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft uw lidkaart van UNITA: deze vormt geen bewijs van uw verklaarde politieke activiteiten voor UNITA, JURA of MRA die hierboven niet aannemelijk werden geacht. Immers, dergelijk document kan enkel als bewijs worden weerhouden als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen over uw (politieke) activiteiten, wat hier niet het geval is. Het beschikken over een lidkaart van een politieke partij toont op zich immers geen overtuiging of activiteiten voor een politiek project aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Ter zitting legt verzoeker een kopie van de overlijdensakte van zijn zus neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 april 2017 een schending aan van *"het artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenlezing met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*.

Aangaande verzoekers lidmaatschap bij UNITA en MRA verduidelijkt het verzoekschrift dat JURA de jongerenbeweging van UNITA is. MRA is een jongerenbeweging die losstaat van UNITA, maar kwam wel voort vanuit jongeren uit UNITA die ontevreden waren omwille van de corruptie die er heerste. Aldus benadrukt verzoeker eerst lid geweest te zijn van UNITA en vervolgens van MRA, hetgeen volgens hem overeenstemt met wat hij bij het CGVS verklaarde. Verzoeker maakt verder duidelijk dat hij tijdens het gehoor niet bedoelde dat *"JRA en MRA hetzelfde zijn, wel dat JRA deel uitmaakt van UNITA namelijk als jongerenbeweging van deze organisatie"*.

Waar verweerder zich vragen stelt bij verzoekers kennis over de verschillende manifestaties waaraan hij deelnam, voert verzoeker aan dat de motivering van verweerder onredelijk is en niet volstaat als motivatie voor de bestreden beslissing. Zo meent verzoeker dat het feit dat hij de datum van de manifestatie in augustus 2015 niet exact meer herinnert, alsook het feit dat hij de volledige namen van de twee personen die werden opgepakt en de reden van de manifestatie waren niet kende, niet volstaat om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel te trekken.

Daar waar verzoeker de betekenis van 27 mei niet kent, stelt hij dat hij vanuit frustratie lid geworden is van UNITA, niet vanuit een politieke achtergrond, waardoor het niet vreemd is dat hij niet op de hoogte is van de politieke achtergrond van Angola. Tevens benadrukt verzoeker dat hij actief was op het lokale niveau en dan ook enkel op de hoogte was van informatie die hij nodig had om te functioneren op dit lokale niveau. Volgens het verzoekschrift diende verzoeker *"helemaal niet op de hoogte te zijn van alles wat zich op nationaal niveau afspeelde of alle activiteiten en grondslagen voor deze activiteiten."*

Voorts wijst verweerder in de bestreden beslissing ook op verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd, maar die niet kloppen met wat verzoeker in werkelijkheid bij het CGVS heeft verklaard.

Zo wijst het CGVS er volgens verzoeker verkeerdelijk op dat verzoeker verklaard zou hebben dat de activisten die vastzaten en waarvoor in augustus 2015 gemanifesteerd werd, opgepakt werden op 21 juni (dezelfde dag als waarop verzoeker werd opgepakt) terwijl dit volgens de informatie van het CGVS op 20 juni gebeurd zou zijn. Hij verwijst hierbij naar p. 6, 15, 17 van het gehoorverslag van het CGVS, waaruit blijkt dat verzoeker *"inderdaad een eerste keer [heeft] vermeld dat die activisten op 21 juni 2015 zijn opgepakt, maar vermeldt verder nog twee keer dat hij zich de precieze datum niet kan herinneren, dat het wel gebeurde omtrent dezelfde periode als zijn eigen arrestatie."*

Waar verweerder zich ten slotte vragen stelt bij de verklaringen van verzoeker betreffende zijn vervolging in Angola omwille van zijn politieke activiteiten, merkt verzoeker op dat een loutere herhaling van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing niet volstaan als afdoende motivering voor de genomen beslissing.

Verzoeker benadrukt gevaar te lopen bij terugkeer naar Angola. *"Hij kreeg reeds doodsb bedreigingen en werd bij een eerder terugkeer naar Angola reeds opgesloten in een gevangenis voor vreemdelingen."*

Verzoeker verduidelijkt dat hij tijdens zijn eerdere verblijf in België in 2012 geen asiel had aangevraagd in de hoop dat de rust na de verkiezingen zou terugkeren. Bij terugkeer werd hij echter aangehouden en zijn zus vermoord. Volgens verzoeker komt de bestreden beslissing op dit laatste feit niet terug, doch stelt enkel dat *"het feit dat verzoeker toen geen asiel aanvraagde de verklaringen van verzoeker ondergraaft, terwijl er geen aandacht besteed wordt aan de verdere problemen die verzoeker en zijn familie dan wel hadden."*

Verzoeker acht voorts de uitleg dat hij *"bij een terugkeer in Angola niet naar de Belgische ambassade is gegaan om navraag te doen betreffende zijn visum omwille van het feit dat hij geen paspoort meer had en op die manier oordeelde dat hij geen bewijzen had om naar de ambassade te stappen"* redelijk en aanvaardbaar en dat dit niet volstaat als motivering voor de beslissing tot de ongelooftwaardigheid van verzoeker.

Tot slot geeft verzoeker nog aan dat hij nog kon reizen vanuit de luchthaven omdat hij hulp kreeg van zijn neef die militair is.

Verzoeker vraagt *"[i]n hoofde de bestreden beslissing van het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2017 en aan verzoeker ter kennis gebracht met begeleidend schrijven van 15 maart 2017 te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1A, § 2 van de Conventie van Geneve toe te kennen"*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht ten gevolge van zijn problemen met de Angolese autoriteiten omwille van zijn politieke overtuigingen.

2.4. Verzoeker slaagt er echter niet in eenduidige verklaringen af te leggen aangaande zijn voorgehouden lidmaatschap van verschillende politieke organisaties. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij actief was *“bij de organisatie ‘Juventude Revolucionaria de Angola’ en ook lid van de partij UNITA. Bij ‘Juventude Revolucionaria de Angola’ was ik adjunct-coördinator mobilisatie voor de Democratie. Ik mobiliseerde jongeren om te informeren over onze rechten en een ende te maken aan de dictatuur van ‘José Eduardo dos Santos’. Bij UNITA was ik gewoon lid. Ik heb mijn partijkaart mee (document 1).”* (vragenlijst CGVS van 6 september 2016, punt 3.3). Tijdens zijn gehoor bij het CGVS stelde verzoeker echter dat hij sinds 2013 lid is van *“Movimento Revolucaionário de Angola”* (hierna: MRA), daar eveneens als coördinator werkte (gehoorverslag van het CGVS van 20 februari 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 6) en op 24 mei 2016 gearresteerd werd omwille van zijn lidmaatschap van MRA (CGVS-verslag, p. 16). Dergelijke essentiële wijzigingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker kon vergeten dat hij lid, later coördinator was bij MRA en zelfs gearresteerd werd als MRA-lid, terwijl dit lidmaatschap tot de kern van zijn asielrelaas behoort. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeker een verhaal naar voor brengt en geen werkelijke ervaren gebeurtenissen.

2.5. Dit kan ook blijken uit de gebrekkige politieke kennis van verzoeker. Hij verklaarde, wanneer hem werd gevraagd of de *“Juventude Revolucionaria de Angola”* (hierna: JRA) dezelfde organisatie betrof als de MRA, dat dit inderdaad het geval was (CGVS-verslag, p. 5), wat niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier. Verzoeker legde verder uit dat MRA *“uit UNITA ontstaan [is] maar we revolteerden tegen UNITA, we zagen dat er corruptie was en dus besloten we daaruit te stappen, uit die beweging.”* (CGVS-verslag, p. 7). Verzoeker gaf nog aan sinds 2013 lid te zijn van de MRA (CGVS-verslag, p. 6). De *post factum* verduidelijking in het verzoekschrift, dat MRA een jongerenbeweging is die losstaat van UNITA, maar die wel voortkwam vanuit jongeren uit UNITA die ontevreden waren omwille van de corruptie die in de partij heerste, kan niet overtuigen. Dergelijke uitleg betreft immers een blote bewering welke niet objectief ondersteund wordt en toont hoe dan ook niet aan waarom verzoeker de sociale of politieke bewegingen waartoe hijzelf beweerde te behoren, niet kon toelichten. Aldus wist verzoeker niet (zie informatie in het administratief dossier) dat MRA een organisatie is die omschreven kan worden als een sociale jongerenbeweging die geen enkele link met een Angolese politieke partij heeft en zou de beweging in 2011 zijn ontstaan in de context van en geïnspireerd door de Arabische lente. Voorts zet de beweging zich af tegen het heersende corrupte regime en sociale ongelijkheid in Angola. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat doorheen het gehoor blijkt dat verzoeker steeds lid gebleven is van UNITA, waardoor de bewering in het verzoekschrift, dat MRA voortkwam uit jongeren van UNITA die ontevreden waren omwille van de corruptie bij UNITA en dat verzoeker dus eerst lid was van UNITA en vervolgens van MRA, niet aannemelijk is. Verzoeker toont geen politiek of sociaal engagement aan.

2.6. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij in Angola heeft meegeholpen aan de organisatie van twee manifestaties. Hij gaf aan dat de manifestatie van 23 november 2013 werd opgezet om het ontslag van de president te eisen, alsook om meer uitleg te vragen omtrent Casule en Camulenga, die werden opgepakt tijdens een vorige mars (CGVS-verslag, p. 5, 14). Gevraagd naar de volledige namen van deze personen, kon verzoeker deze echter niet geven, *“[d]e volledige namen ken ik niet, ze worden zo genoemd vooraf”* (CGVS-verslag, p. 5). Ook stelde verzoeker dat de twee mannen werden vermoord *“[i]n 2013 maar ik weet de datum niet meer”* (CGVS-verslag, p. 5).

De informatie in het administratief dossier stelt echter dat António Alves Kamuningue en Isaias Cassule opgepakt werden en verdwenen in mei 2012. Het is aldus duidelijk dat deze mannen wel degelijk bij hun volledige naam genoemd worden. Hoe dan ook indien verzoeker een organisator was van een evenement naar aanleiding van twee personen dan kan niet worden ingezien waarom hij hun volledige namen niet zou kennen. Verzoekers betrokkenheid bij de organisatie van deze manifestatie wordt verder ondergraven, nu hij evenmin correct kan stellen wanneer deze personen verdwenen en vermoord zijn (CGVS-verslag, p. 5), temeer nu dit tijdens een manifestatie op de - voor Angola - symbolische datum van 27 mei 2012 gebeurd is (zie informatie in het administratief dossier). Verzoeker kan zijn voorgeschoven politiek profiel geenszins aannemelijk maken, wel integendeel.

Aangaande de tweede manifestatie die verzoeker mee hielp organiseren, stelde hij dat deze in augustus 2015 doorging, maar hij de dag niet meer kende (CGVS-verslag, p. 5). Verzoeker gaf aan dat ze om de vrijlating van 15 activisten vroegen (CGVS-verslag, p. 6). Aangaande deze activisten verklaarde hij, *“Ze waren niet van mijn groep maar wel revolutionairen, Luaty Beiro, meneer Domingos, Nito Alves, meneer Rafel en nog een aantal andere maar ik weet niet alle namen.”* (CGVS-verslag, p. 6). Gevraagd wat verzoeker hiermee precies bedoelde, stelde hij *“UNITA is een grote partij, ik ben mobilisator in mijn wijk, zij mobiliseerden in anderen wijken. Bij die groep van 15 waren erbij van Unita en anderen die niet van Unita waren.”* (CGVS-verslag, p. 6). Hij stelde voorts nog dat een aantal van de activisten van UNITA waren en een aantal van MRA (CGVS-verslag, p. 6). Gevraagd wie van MRA, antwoordde verzoeker *“Die revolutionairen zijn de jeugd van UNITA, wij zijn allemaal van de jeugd van UNITA”* (CGVS-verslag, p. 6). De beschikbare informatie vermeldt niets over UNITA-leden die zouden gearresteerd zijn en, zoals hierboven aangehaald, heeft MRA niets te maken met UNITA. Opnieuw is verzoeker onaannemelijk onwetend over (het doel van) de manifestatie, hetgeen zijn loutere beweringen omtrent zijn betrokkenheid bij de mars ondermijnt. Ook blijkt dat verzoeker de twee organisaties UNITA en MRA door elkaar haalt en geen van beide goed kent, hetgeen afbreuk doet aan zijn voorgehouden lidmaatschap bij beide organisaties. Ten slotte kan evenmin worden ingezien waarom verzoekers lidmaatschap van een lokale tak van een politieke organisatie hem kan verhinderen belangrijke feiten te kennen waarvoor hij op straat manifesteerde.

2.7. Verzoekers bewering politiek actief te zijn in Angola, wat tevens de reden van zijn problemen met de Angolese autoriteiten inhoudt, wordt nog verder ondergraven nu hij evenmin de betekenis kent van 27 mei, *“Het is belangrijk voor Angola maar ik weet niet meer waarom”* (CGVS-verslag, p. 19). Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat 27 mei in Angola een symbolische datum is ter nagedachtenis van een mislukte coup poging op 27 mei 1977 waarna er duizenden mensen vermoord werden door de Angolese autoriteiten. Op 27 mei 2013 werden door MRA protesten georganiseerd in Luanda om de slachtoffers van toen te herinneren, alsook om de verdwijning van Alves Kamuningue en Isaias Cassule te herinneren die, zoals reeds vermeld, verdwenen na een demonstratie in Luanda op 27 mei 2012. Verder werden tijdens deze demonstratie op 27 mei 2013 ten minste 9 leden van MRA gearresteerd. Verzoeker verklaarde echter dat dat de protesten van 27 mei 2013 hem niets zeggen hoewel ze georganiseerd werden naar aanleiding van de verdwijning van Alves Kamuningue en Isaias Cassule, de twee activisten waarvoor verzoeker zelf een manifestatie organiseerde op 23 november 2013. Aldus hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden profiel politiek activist te zijn, noch aan zijn beweringen lid te zijn van MRA of deelgenomen te hebben aan manifestaties, laat staan protesten georganiseerd te hebben. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker problemen ondervindt met de Angolese autoriteiten.

2.8. Daar waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeker vanuit frustratie lid is geworden en niet vanuit politieke overtuiging, hij enkel actief was op het lokale niveau en bijgevolg niet op de hoogte diende te zijn van alles wat zich op nationaal niveau afspeelde, kan dit verzoekers onwetendheid niet verschonen. Het is immers redelijk aan te nemen dat verzoeker die beweerdelijk bij JRA als adjunct coördinator voor de mobilisatie van de jeugd werkte (CGVS-verslag, p. 5) en deze functie eveneens bij MRA uitoefende (CGVS-verslag, p. 6), om jongeren te mobiliseren, goed op de hoogte diende te zijn van de werking, structuur en missie van deze organisaties, *quod non in casu*.

2.9. Verder maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij in 2012 naar België reisde omdat hij met de dood bedreigd werd (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS-verslag, p. 13, 17). Zo stelde hij aangaande de doodsb bedreigingen, *“Ja maar achteraf besepte ik dat het maar intimidaties waren, de grondwet laat toe dat er marsen worden gehouden. Ze zochten een manier om ons te bedreigen. De bedreigingen zijn erger geworden tot mijn zus ook werd vermoord.”* (CGVS-verslag, p. 17).

De Raad ziet echter niet in op welke manier de vaststelling dat het organiseren van marsen in de grondwet zou staan, iets zou veranderen aan het feit dat deze marsen in Angola op gewelddadige manier uiteen worden geslagen en tot de arrestatie en moord van manifestanten leiden. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij met de dood werd bedreigd omdat hij jongeren mobiliseerde en niet omwille van marsen (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS-verslag, p. 13) terwijl uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar betrokken te zijn bij manifestaties of politieke groeperingen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij ook omwille van zijn werk naar België reisde (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS-verslag, p. 13). Deze vaststellingen en verzoekers ongerijmde en vage uitleg ondergraven verzoekers verklaringen werkelijk met de dood bedreigd te zijn omwille van zijn politieke activiteiten in Angola.

2.10. Dit blijkt tevens nu verzoeker geen asiel aanvraag in België in 2012 waaruit afgeleid kan worden dat hij dit niet nodig achtte en dus ook niet met de dood bedreigd werd. Dit klemmt temeer nu de Belgische instanties verzoeker toen informatie verschaften aangaande asiel (CGVS-verslag, p. 11). Verzoeker stelde louter dat geen asiel aanvraag, omdat het zijn *“doel was om in mijn eigen land te strijden voor de rechten van de mensen in mijn land, ik wilde ook terugkeren naar de Belgische ambassade in Luanda om te vragen wat er was misgegaan met dat visum.”* Verzoeker houdt zich bij loutere beweringen nu hij geenszins aantoonbaar te strijden voor mensenrechten in Angola en zelf onbekend blijft bij personen en organisatie die dit wel doen in Angola. Voorts is evenmin aannemelijk dat de Belgische ambassade geen geldig visum zou uitreiken en kan er slechts worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn terugkeer in Angola geen navraag gedaan heeft op de Belgische ambassade in Luanda over wat zou zijn misgegaan (CGVS-verslag, p. 11). Zijn toelichting dat hij niet naar de Belgische ambassade in Luanda gegaan was omdat hij niet meer in het bezit was van zijn paspoort (CGVS-verslag, p. 11), is niet ernstig nu het niet nodig is om over een paspoort te beschikken om na te vragen wat er is misgelopen met zijn visum voor België. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker veel naar de Europese Unie reisde en zijn mogelijkheid daartoe niet op de helling wilde stellen.

2.11. Daar waar het verzoekschrift verduidelijkt dat verzoeker tijdens zijn eerdere verblijf in België in 2012 geen asiel had aangevraagd in de hoop dat de rust na de verkiezingen zou terugkeren, komt dit opnieuw voor als een loutere *post factum* verklaring die geen steun vindt in het administratief dossier. Opnieuw doet dit slechts vaststellen dat verzoeker in 2012 geen vervolging vreesde door de Angolese autoriteiten.

2.12. Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij in 2012 na terugkeer uit België en bij aankomst in Angola werd opgesloten in een gevangenis voor vreemdelingen en als buitenlander bestempeld werd (CGVS-verslag, p. 10). Hieromtrent kan worden opgemerkt dat verzoeker op loutere verklaring van zijn familie werd vrijgelaten (CGVS-verslag, p. 10) en in 2013 zonder problemen een nieuw Angolees paspoort verkreeg, waarmee hij een visum voor Portugal aanvraagde (CGVS-verslag, p. 12). Aldus kan niet blijken dat verzoeker problemen ondervond aangaande zijn Angolese nationaliteit. Bovendien verklaarde hij dat hij met dit paspoort op 5 januari 2016 naar Portugal reisde en op 4 februari 2016 naar Angola terugkeerde, waarna hij op 19 mei 2016 opnieuw naar Portugal reisde en terugkeerde naar Angola op 23 mei 2016 (CGVS-verslag, p. 12). Verzoekers bewering dat hij 21 juni 2015 werd opgepakt en *“een gevaar voor de staat”* genoemd werd wordt door de feiten zelf tegengesproken nu hij na 2 dagen met behulp van zijn tante vrij kwam (beweerdelijk ontsnapt) (CGVS-verslag, p. 14), en nog geen jaar later zonder enige problemen met zijn eigen paspoort meermaals vanuit Angola naar Portugal kon reizen en terug. Bovendien konden de Angolese slechts met de Belgische asielinstanties vaststellen dat hij geen politiek profiel heeft, noch sociaal geëngageerd.

2.13. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeker vanuit de luchthaven kon reizen omdat hij hulp kreeg omdat zijn neef militair is, stelt de Raad vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier. Daarnaast kan niet worden ingezien waarom verzoeker meermaals dergelijke risicovolle reis, indien hij werkelijk een gevaar voor de staat zou zijn, zou ondernemen, noch waarom zijn neef ermee akkoord zou gaan telkens zijn carrière op het spel te zetten. Evenmin kan aangenomen worden dat de Angolese autoriteiten dermate nalatig zijn dat zij personen die een gevaar vormen voor de staatsveiligheid niet zouden onderscheppen.

2.14. De door verzoeker neergelegde Angolese identiteitskaart, zijn Cedula Pessoal, zijn rijbewijs en geboorteakte zijn documenten die verzoekers identiteit betreffen, welke door de Raad niet betwist wordt.

2.15. Ook het bevel tot vrijlating van de Procureur-generaal in Luanda van 24 september 2012 en het verslag van de Franse douane na een controle op 28 maart 2010 kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen. Het eerste document toont slechts aan dat verzoeker in Angola werd vrijgelaten nadat hij door de Belgische autoriteiten naar Angola werd teruggestuurd omdat hij met een vals visum zou gereisd hebben. Hieruit kan enkel blijken dat de Angolese autoriteiten een effectieve grensinspectie voert wat strijdig is met zijn verklaringen. Het document van de Franse douane toont louter aan dat hij in Frankrijk gecontroleerd werd op 28 maart 2010.

2.16. Wat betreft verzoekers lidkaart van UNITA dient te worden opgemerkt dat een document slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. De louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder geeft het bezit van een lidkaart slechts aan dat verzoeker deze al dan niet betalend heeft ontvangen maar geeft verder niet geen uitsluitel over verzoekers politieke overtuiging of engagement. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekers lidkaart werd uitgegeven op 28 december 2013, wat niet overeenstemt met zijn verklaringen waarbij hij stelt dat hij reeds sinds 2011 lid is bij UNITA.

2.17. Aangaande de door verzoeker neergelegde overlijdensakte stelt vast dat verzoekers zus R. M. op 30 mei 2016 overleden is in het ziekenhuis. Deze overlijdensakte vermeldt niets aangaande de doodsoorzaak. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen, kan bezwaarlijk een causaal verband overtuigen tussen dit stuk en zijn asielrelaas.

2.18. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.22. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK